

Sygn. akt VIII Ns 393/12

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Urszula Sulima**

Protokolant: **Alicja Winiarska**

na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2013 r. we W. w sprawie

z wniosku: **Prezydenta Miasta W.**

z udziałem: **A. B. i Gminy W.**

o orzeczenie przepadku rzeczy

postanawia:

orzec przepadek na rzecz Gminy W. - miasta na prawach powiatu pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność uczestnika A. B..

UZASADNIENIE

Prezydent Miasta W. wniósł o orzeczenie przepadku stanowiącego własność uczestnika A. B. pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W uzasadnieniu wniosku podał, iż pojazd ten w dniu 14 listopada 2011 r. został dyspozycją funkcjonariusza Straży Miejskiej we W., w oparciu o art. 130a ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, usunięty z drogi publicznej-Placu (...) i zatrzymany na parking strzeżonym. Dyspozycję wydano z uwagi na zaparkowanie pojazdu na miejscu, w którym było to zabronione i utrudniało ruch. Wnioskodawca podał, iż uczestnik zaparkował w poprzek pasa ruchu, co blokowało przejazd. O powyższym uczestnik został powiadomiony pismem z dnia 29 listopada 2011 r. Jednocześnie poinformowano go o skutkach nieodebrania pojazdu. Uczestnik w wyznaczonym terminie samochodu nie odebrał.

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2012 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania Gminę W.- miasto na prawach powiatu (k. 14).

W odpowiedzi na wniosek uczestnik wniósł o jego oddalenie. Zarzucił, iż usunięcie pojazdu było bezzasadne, albowiem zaparkował go zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym istniejącymi na parking znakami. Zaprzeczył, jakoby sposób zaparkowania pojazdu miał doprowadzić do utrudnień w ruchu, bądź też stanowić zagrożenie dla innych uczestników. Uczestnik wskazał, iż wezwał straż miejską oraz właściciela parking, na który pojazd został odholowany, do jego wydania, jednakże bezskutecznie.

Na rozprawach w dniu 21 listopada 2012 r. i w dniu 11 lutego 2013 r. uczestnik postępowania przyznał, iż został uznany przez tut. Sąd, w sprawie VI W 720/12 winnym tego, że w dniu 12 listopada 2011 r. zaparkował pojazd, będący przedmiotem niniejszego sporu, powodując utrudnienia w ruchu drogowym. Wskazał jednak, iż wywiódł apelację od tego wyroku.

Pismem z dnia 10 kwietnia 2013 r. wnioskodawca poinformował, iż Sąd Okręgowy we Wrocławiu utrzymał w mocy wyrok skazujący uczestnika postępowania uznając, iż zaparkował on pojazd niezgodnie z przepisami prawa, co spowodowało utrudnienia w ruchu drogowym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2011 r. (sobota) w godzinach popołudniowych uczestnik postępowania A. B. zaparkował należący do niego pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) na pl. (...) we W., przed (...) Urzędem Wojewódzkim, prostopadle do chodnika.

Dowód: -dokumentacja fotograficzna, k. 7-9;

-informacja z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców C., k. 10;

-przesłuchanie uczestnika A. B., k. 76 o.- 77.

Przed (...) Urzędem Wojewódzkim ustawiony jest znak informujący o miejscach parkingowych. Miejsca parkingowe wytyczone są w środku placu białymi liniami lub innym kolorem kostki brukowej. Dozwolone jest również parkowanie na pasie ruchu równoległe do chodnika, jak najbliżej jego krawędzi.

Dowód: -notatka urzędowa z dnia 14.11.2011 r. wraz ze szkicem sytuacyjnym, k. 6;

-dokumentacja fotograficzna, k. 7-9;

-zeznania świadka R. Ż., k. 75;

-zeznania świadka A. P., k. 76;

-zeznania świadka W. N., k. 76.

W miejscu, w którym uczestnik pozostawił swój pojazd biegnie pas ruchu łączący ulicę (...) z placem (...).

W dniu 14 listopada 2011 r. (poniedziałek) około godziny 8:00 rano W. N. pracownik ochrony (...) Urzędu Wojewódzkiego zgłosił fakt pozostawienia pojazdu marki S. (...) na pasie ruchu wskazując, iż blokuje on przejazd.

Na miejsce przyjechała Straż Miejska. Nakazała ona osobom, które prawidłowo zaparkowały swoje samochody- na miejscach parkingowych wyznaczonych za pasem ruchu, a na środku placu- ażeby je przeparkowały tworząc tymczasowy przejazd. Ażeby przemieścić się od strony (...) Narodowego w kierunku placu (...) należało, w celu ominięcia pojazdu uczestnika, wjechać na miejsca wytyczone jako miejsca parkingowe.

Dowód: -dyspozycja usunięcia pojazdu z dnia 14.11.2011 r., k. 5;

-notatka urzędowa z dnia 14.11.2011 r. wraz ze szkicem sytuacyjnym, k. 6;

-dokumentacja fotograficzna, k. 7-9;

-zeznania świadka R. Ż., k. 75;

-zeznania świadka A. P., k. 76;

-zeznania świadka W. N., k. 76.

Na mocy dyspozycji funkcjonariusza Straży Miejskiej R. Ż. pojazd uczestnika został odholowany na parking strzeżony przy ul. (...) we W..

Dowód: -dyspozycja usunięcia pojazdu z dnia 14.11.2011 r., k. 5.

-notatka urzędowa z dnia 14.11.2011 r. wraz ze szkicem sytuacyjnym, k. 6;

Pismem z dnia 29 listopada 2011 r., doręczonym w dniu 12 stycznia 2012 r., A. B. został poinformowany o fakcie i przyczynie usunięcia pojazdu oraz miejscu jego przechowywania. Jednocześnie pouczone go, iż nieodebranie pojazdu w terminie 3 miesięcy od dnia usunięcia skutkowało jego przepadkiem na rzecz powiatu.

Dowód: -pismo z dnia 29.11.2011 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 11-12;

-przesłuchanie uczestnika A. B., k. 76 o.- 77.

W odpowiedzi na pismo uczestnika z dnia 12 stycznia 2012 r., Straż Miejska W. poinformowała go, iż w celu odbioru pojazdu zobowiązany jest uzyskać zezwolenie przez podmiot, który wydał dyspozycję usunięcia pojazdu. Zezwolenie wydawane było na podstawie dokumentu tożsamości oraz dokumentu uprawniającego do używania pojazdu.

Dowód: -pismo z dnia 23.01.2012 r., k. 40-41.

Wobec nieodebrania pojazdu, pismem z dnia 22 lutego 2012 r. (...) Miejsca we W. zwróciła się do Dyrektora Wydziału (...) i (...) Kryzysowego Urzędu Miasta we W. o wszczęcie postępowania w zakresie wyzbycia się pojazdu z parkingu.

Dowód: -pismo z dnia 22.02.2012 r., k. 13.

Uczestnik postępowania, na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 31 października 2012 r., w sprawie VI W 720/12, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 8 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV Ka 84/13 został uznany winnym tego, że w dniu 12 listopada 2011 r. zaparkował użytkowany przez siebie pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) we W. na placu (...) na jezdni prostopadle do jej krawędzi przez co w dniu 14 listopada 2011 r. w godzinach rannych we wskazanym miejscu pojazd ten spowodował utrudnienia w ruchu drogowym, tj. czynu z art. 97 k.w. w zw. z art. 46 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym oraz z art. 90 k.w.

Okoliczność znana Sądowi z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 610⁶ § 1 k.p.c. przepisu Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się w sprawach o przepadek pojazdów, które na podstawie przepisów prawa o ruchu drogowym podlegają przepadkowi na rzecz powiatu. Postępowanie wszczyna się na wniosek starosty (art. 610⁷ § 1 k.p.c.). Sprawy są rozpoznawane na posiedzeniu niejawnym, chyba że sąd postanowi inaczej (art. 610⁶ § 3 k.p.c.).

Przepis art. 130 a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005, nr 108, poz. 908 j.t.) stanowi z kolei, że pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela w przypadku pozostawienia pojazdu w miejscu, gdzie jest to zabronione i utrudnia ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu. Starosta w stosunku do pojazdu usuniętego z drogi, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie jego przepadku na rzecz powiatu, jeżeli prawidłowo powiadomiony właściciel lub osoba uprawniona nie odebrała pojazdu w terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia. Powiadomienie zawiera pouczenie o skutkach nieodebrania pojazdu. Starosta występuje z wnioskiem nie wcześniej niż przed upływem 30 dni od dnia powiadomienia (art. 130a ust. 10 i 10a). Przepisu ust. 10 nie stosuje się, gdy okoliczności wskazują, że nieodebranie pojazdu nastąpiło z przyczyn niezależnych od właściciela lub osoby uprawnionej (art. 130a ust. 10c). W sprawach o przepadek pojazdu sąd stwierdza, czy zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku, w szczególności, czy usunięcie pojazdu było zasadne i czy w poszukiwaniu osoby uprawnionej

do jego odbioru, dołożono należytej staranności oraz czy orzeczenie przepadku nie będzie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 130a ust. 10e).

Po analizie okoliczności sprawy Sąd uznał, iż zaktualizowały się przesłanki wskazane w powyższych przepisach uprawniające do orzeczenia przepadku należącego do uczestnika postępowania pojazdu. Sąd nie podzielił jego argumentacji, jakoby niezasadne było usunięcie jego pojazdu z miejsca, w którym go zaparkował. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał, iż pojazd zaparkowany został w miejscu zabronionym, a ponadto, iż takie działanie utrudniało ruch. Wskazać przy tym należy, iż miejsca, w których zabronione jest pozostawianie pojazdu określają przepisy prawa o ruchu drogowym albo znaki drogowe. Utrudnianie ruchu polega zaś na takim zachowaniu, które przeszkadza jego prowadzeniu, zakłóca jego płynność, czyni go uciążliwym (R. S., Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, LEX, 2008).

Zgodnie z treścią przepisu art. 46 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012, poz. 1137 j.t.) zatrzymanie i postój pojazdu są dozwolone tylko w miejscu i w warunkach, w których jest on z dostatecznej odległości widoczny dla innych kierujących i nie powoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub jego utrudnienia; kierujący pojazdem, zatrzymując pojazd na jezdni, jest obowiązany ustawić go jak najbliżej jej krawędzi oraz równoległe do niej. Zabrania się również postoju w miejscu utrudniającym wjazd lub wyjazd, w szczególności do i z bramy, garażu, parkingu lub wnęki postojowej (art. 49 ust. 2 pkt 1 ustawy).

Z dokumentacji fotograficznej załączonej do wniosku, a także zeznań słuchanych w sprawie świadków R. Ż., A. P. oraz W. N. wynikało, iż uczestnik postępowania zaparkował pojazd na jezdni prostopadle do krawędzi. Niesporne co do zasady było, iż na placu przez (...) Urzędem Wojewódzkim odbywał się ruch kołowy. Uczestnik podnosił natomiast, iż pojazd pozostawił w miejscu, w którym nie było to zabronione. Takie twierdzenia nie wytrzymały jednak konfrontacji ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Ani dokumentacja fotograficzna, ani szkic sytuacyjny nie dawały bowiem podstaw do przyjęcia, jakoby w miejscu tym wytyczone były linie poziome wskazujące na miejsce parkingowe. Miejsca parkingowe, jak wynikało z tychże dokumentów wytyczone zostały bowiem wyłącznie na środku placu, za miejscem, w którym uczestnik zaparkował swój pojazd. Świadkowie wskazywali, iż poza białymi liniami, wyróżniały się one inną kolorystyką niż reszta placu i kierowcy co do zasady nie mieli trudności z ich identyfikacją. O powyższym świadczą również fotografie, na których widoczne jest, iż pozostali uczestnicy ruchu drogowego pozostawiali swoje pojazdy w sposób zgodny z obowiązującymi na placu (...) regulami. Nadto, świadek W. N. - pracownik (...) zeznał, iż jedynie w przypadku pojazdu uczestnika konieczna była interwencja straży miejskiej, nie wskazywał też, jakoby przypadki niewłaściwego parkowania w tym rejonie były nagminne, z uwagi na, jak to określił uczestnik postępowania, niewłaściwe oznakowanie.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom słuchanych w sprawie świadków uznając je za spójne, logiczne oraz korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym. Nadto świadkowie ci, jako osoby obce dla uczestnika, nie były w żadnym stopniu zainteresowane w niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciu.

Skoro zatem uczestnik zaparkował pojazd na pasie jezdni, winien to był uczynić w sposób równoległy do krawędzi chodnika. Obrany przez niego sposób pozostawał nie tylko, że w sprzeczności z treścią art. 46 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, ale również utrudniał wjazd na wytyczone miejsca parkingowe, nie sposób było bowiem prawidłowo zaparkować pojazd na miejscu wyznaczonym bezpośrednio za pojazdem uczestnika (art. 49 ust. 2 pkt 1 ustawy), a także utrudniał ruch pojazdów poruszających się od strony (...) Narodowego w stronę Mostu G.. Przejazd jezdnią był bowiem zablokowany, a pojazdy, po interwencji straży miejskiej, celem omińnięcia pojazdu uczestnika, zmuszone były wjeżdżać na wytyczone miejsca parkingowe.

Nadto Sądowi z urzędu wiadomo, iż toczące się przed tut. Sądem postępowanie w przedmiocie popełnienia przez uczestnika postępowania wykroczenia polegającego na naruszeniu zasad ruchu drogowego, tj. art. 97 k.w. w zw. z art. 46 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym oraz wykroczenia z art. 90 k.w., zakończyło się wyrokiem niekorzystnym dla uczestnika, utrzymanym następnie przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w

mocy. Powyższe zaś uwiarygodniało twierdzenia wniosku i dodatkowo przemawiało za przyjęciem, iż w istocie miejsce pozostawienia przez uczestnika postępowania pojazdu było zabronione, a czynność ta utrudniała ruch.

Ze wskazanych powyżej względów Sąd doszedł do przekonania, iż zaktualizowały się wskazane w cytowanym wyżej art. 130a ust. 1 pkt 1 ustawy przesłanki uprawniające Straż Miejską W. do odholowania pojazdu uczestnika na jego koszt.

Brak było również podstaw do uznania, jakoby orzeczenie przepadku mogło być sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, bądź też, że nieodebranie pojazdu nastąpiło z przyczyn niezależnych od uczestnika postępowania (art. 130a ust. 10e ustawy). O konieczności jego odebrania, jak i skutkach zaniechania, uczestnik został prawidłowo powiadomiony. W toku postępowania przyznał, że powiadomienie to otrzymał, nie wykazał jednak, jakoby niemożność odebrania pojazdu spowodowana była przyczynami od niego niezależnymi. Dalsze zaś przechowywanie pojazdu na parkingu strzeżonym prowadziłyby wyłącznie do generowania zbędnych kosztów.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze przytoczone powyżej okoliczności oraz w oparciu o zacytowane przepisy, należało orzec, jak w sentencji.